

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊
6

肉包不吃肉 ไร่วาปู้ซือไร่ว เขียน
Bou Ptrn ใ้ลา
景殊 Jing Shu วา

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู้ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ห้องตำราไปสิ พูดเรื่องภูตผีปีศาจอะไร ยังมีเรื่องบ้าเพี้ยนคู่อีก”
ดูหว่านหนังสือหน้าหม่นทะมึน “ความคิดเพื่อเจอนัก อ่านตำราไปต๊าย
หากยังพูดจาเหลวไหลอีก จะถูกลงโทษ” พูดจบก็สะบัดแขนเลื้อยจากไป

-โรว่เปาปู้ซือโรว่

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》 Vol. 06

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京雷江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนึ่งเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นกึ่งเสียง ดัดแปลงทัศน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ไว้ว่าไปซื้อไว้.

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6 / ไว้ว่าไปซื้อไว้. เขียน, Sou Ptn: แปล จาก 二哈和他的白猫师尊 Vol. 6 -
กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2664
(8), 360 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 173)

1. นวนิยายจีน. I. Bou Ptn, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว 9906 ล.6

DDC 896.1362

ISBN 978-616-18-4638-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วรรณ อุทัยพิบูลย์ ป๋อจุงรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ ไหมตตาด • ศิลปกรรม ดงหทัย มีตตฤทธิชัยกุล
คอมพิวเตอร์ งามงุ ศิริสุขไช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าหน้าไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6 หลังจากสำนัก
ทรูเฟิงล่มสลาย ความลับต่างๆ มากมายก็ปรากฏขึ้น และส่งผลกระทบต่อ
เป็นวงกว้าง ทุกอย่างดูจะเชื่อมโยงกันไปหมด หลายสำนักเคียดแค้นและ
ต้องการเอาคืน ในฐานะที่หนานกงซื่อคือบุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าสำนัก
ทรูเฟิง เขาจึงต้องโดนไล่ล่าระบายแค้นอย่างเลี้ยยงไม่ได้

แล้วเขาต้องมารับกรรมในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ก่อจริงหรือ ใครจะยื่นมือ
มาช่วยเขาได้บ้าง ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สำนักทรูเฟิง สำนักใหญ่อันดับหนึ่งในไต้หวัน ฟังเพียงผิวเผินอาจรู้สึกยิ่งใหญ่ แต่แท้จริงแล้วกลับซ่อนเรื่องราวความหลังอันเป็นปริศนาเอาไว้ ไม่ว่าผู้ใดก็ตามไม่ถึงว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในตอนนั้นจะนำพาความวุ่นวายมาถึงตอนนี้ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องบ้างจากไปแล้ว บ้างยังมีชีวิตอยู่ บ้างลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปแล้ว บ้างยังคงเคียดแค้นฝังใจ

ความแค้นที่ยังฝังใจมีที่มาจากอะไร สุดท้ายแล้วจะลงเอยอย่างไร เชิญติดตามกันต่อได้ ณ บัดนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptm

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม-ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

อาจารย์เก็บตัวอีกครั้ง

หลังจากวันนั้น ฉู่หว่านหนิงกับโม่หฺรานก็ไม่มีโอกาสพบหน้ากันเป็นการ ส่วนตัวชั่วคราว

สู่จ้งฝนตกหนักไม่หยุด คล้ายเป็นเหตุอาเพศ ในแม่น้ำตาโถม เชี่ยวกรากนอกเมืองไปตีป่าจากภู่งง่อยฟูปลาดตายเกลื่อน ในหมู่บ้าน ปราบภูสัตว์ร้ายภูตน้ำมากมาย เหล่าผู้อาวุโสและศิษย์ของยอดเขาสี่อู่อึ้ง รุดไปปราบปีศาจในแต่ละหมู่บ้านกันแทบทั้งหมด ส่วนฉู่หว่านหนิงกับ โม่หฺราน เนื่องจากมีพลังอาคมสูงทั้งคู่ ครั้งนี้จึงไม่ได้ถูกจัดให้สิ้นเปลือง กำลังในที่เดียวกัน คนหนึ่งมุ่งหน้าไปยังท่าเรือซานเสี๋ย อีกคนมุ่งหน้าไปยัง อี้โจว

สำนักหฺรู่เฟิงมีรากฐานร้อยปี ในเจดีย์จินกู่กักปีศาจไว้นับไม่ถ้วน ครั้นล่มสลายไป จึงเกิดเหตุวุ่นวายอย่างมีอาจเหลือเกิน

นอกจากสู่จ้งแล้ว ดินแดนสงบสุขที่เป็นของโลกบำเพ็ญเพียรแต่เดิม เช่น หยางโจว เหลยโจว และสวีโจว ก็บังเกิดโศกนาฏกรรมอย่างสัตรี้อสูร ออกมาเช่นฆ่าจับคนกินบ่อยครั้งเช่นกัน ทำให้กำลังคนและกำลังกายของ แต่ละสำนักลดทอนไปมาก การสืบทอดร่องรอยของสวีซวงหลินจึงล่าช้า ยิ่งกว่าเดิม

พลังวิญญาณของโม่หฺรานเป็นที่น่าตื่นตะลึง ทั้งบัดนี้กระทำการ ยิ่งสุขุมมั่นคง ใช้เวลาเพียงสี่วันก็ทำให้อี้โจวสงบลงได้อย่างรวดเร็ว เมื่อ

กลับมาถึงยอดเขาสี่อเชิง ได้ยินว่าฉู่หว่านหนึ่งกลับมาแล้วก็ดีใจยิ่งนัก จะไปหาเขาที่ศาลาหงเหลียนทันทีโดยไม่หวังพักผ่อน

สุดท้ายกลับพบว่าประตูใหญ่ศาลาหงเหลียนปิดสนิท เมื่อถามดู เซวียเจิ้งยงก็เอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เก็บตัวนะสิ อวี๋เหิงไม่ได้บอก เจ้าหรือ”

“เก็บตัวอีกแล้ว?” โมหรานตกใจ “อาจารย์ได้รับบาดเจ็บหรือ”

“ได้รับบาดเจ็บอะไรกัน เขาเคยบอกว่าเป็นเพราะเคล็ดวิชาที่ฝึก มีใช้หรือ ทุกเจ็ดปีต้องเก็บตัวหนึ่งครั้ง ระหว่างเก็บตัวคราวก่อน เจ้ายังเคยไปเยี่ยมเขาอยู่เลย เหตุใดจึงลืมแล้ว”

เซวียเจิ้งยงกล่าวเช่นนี้ โมหรานจึงนึกได้ว่ามีเรื่องเช่นนี้จริง... ตอนนั้นเขาเพิ่งทราบฉู่หว่านหนึ่งเป็นอาจารย์ เพิ่งผ่านไปครึ่งค่อนปี ฉู่หว่านหนึ่งก็บอกว่าในวัยเยาว์ตนเคยใจร้อนฝึกเคล็ดวิชา แม้อาการมีได้ หนักหนา แต่ทุกเจ็ดปีจะต้องเก็บตัวฝึกบำเพ็ญหนึ่งสัวน

หนึ่งสัวนคือสิบวัน ในช่วงสิบวันนี้ฐานการบำเพ็ญของปรมาจารย์ฉู่ จะเสื่อมถอยลงจนแทบใกล้เคียงกับคนธรรมดา ต้องเข้ามานฝึกบำเพ็ญ จึงจะฟื้นฟูร่างกายได้ ช่วงเวลานี้เขาจะมีเวลาเพียงหนึ่งชั่วยามในแต่ละวัน ที่จะคืนสติขึ้นมาเต็มน้ำกินอาหารได้เล็กน้อย เวลาที่เหลือล้วนมีอาจถูก ผู้ใดรบกวนเด็ดขาด ทั้งยังมีอาจได้รับบาดเจ็บ ฉะนั้นฉู่หว่านหนึ่งจึงกาง ข่ายอาคมที่แข็งแกร่งที่สุดไว้โดยรอบศาลาหงเหลียนล่องหน้า อนุญาต เพียงเซวียเจิ้งยง เซวียเหมิง ซือเมย และโมหรานเข้าไปได้ เพื่อผาน ด่านเคราะห์ไปได้อย่างปลอดภัย

ครั้งก่อน ก่อนที่จะเข้าเก็บตัวไม่นาน เขามีเรื่องขัดแย้งกับฉู่หว่านหนึ่ง เพราะเรื่อง “เด็ดดอกไม้” หลังจากถูกฉู่หว่านหนึ่งทำโทษ ก็หมดอาลัย ตายอยาก ดังนั้นช่วงที่อาจารย์เก็บตัวบำเพ็ญสิบวัน เขาจึงไม่เคยไปเฝ้าดู เลยสักวัน แต่วิ่งไปช่วยท่านลุงจัดหอดำรา

นึกถึงป็นั้น ในใจโมหรานก็รู้สึกไม่สบายใจ เอ่ยทันที “ข้าจะไปเยี่ยม อาจารย์สักหน่อย”

“เจ้าไม่ต้องไป ก่อนเขาเก็บตัวบอกไว้แล้วว่าให้ทำเหมือนคราวก่อน

เซวียเหมิงเฝ้าสามวันแรก ซือเมยสามวันต่อมา สี่วันสุดท้ายเจ้าค่อยไปเฝ้าเขา”

“ข้าเพียงอยากไปดูหน่อย...”

“มีอะไรน่าดู” เซวียเจิ้งยงยิ้ม “ครั้งก่อนที่ข้ามด่านเคราะห์นี้ ก็เป็นเหมิงเอ๋อร์กับซือเมยอยู่เป็นเพื่อนเขามีไซ่หรือ เจ้ายังมีอะไรไม่วางใจ อีกหิ้งเจ้าไปแล้ว เหมิงเอ๋อร์เห็นเจ้า ก็ต้องคุยกับเจ้า เสียงหนวกหูไปถึงอวีเหิงคงไม่ดีนัก”

โม่หฺรานคิดดูก็เห็นจริง จึงยอมรับปากไม่ไป ตกตึกกลับนอนไม่หลับ พอคิดว่าเซวียเหมิงอยู่กับฉูหฺวานหนึ่งตามลำพังในศาลาหงเหลียน ก็รู้สึกไม่สบายใจ ไม่สบายอารมณ์เป็นพิเศษ

เขาย่อมรู้ว่าเซวียเหมิงใส่ชื่อบริสุทธิ์ ทั้งไม่มีความสนใจต่อบุรุษเพศแต่อย่างใด แต่เขาก็ยังคงอึดอัดไม่สบายใจ พลิกกายไปมาครั้งก่อนตื่นจนฟ้าสว่างจึงพอจะหลับลงได้สองชั่วยาม

เมื่อตื่นขึ้นมา โม่หฺรานก็รู้สึกทนไม่ไหว

เขายังคงอยากไปเยี่ยมฉูหฺวานหนึ่งสักหน่อย แม้จะมองดูอยู่ไกลๆ ก็ยังดี

ประตูใหญ่ศาลาหงเหลียนปิดอยู่ ชายอาคมกางรอบด้าน แต่โม่หฺรานเป็นศิษย์ของฉูหฺวานหนึ่ง ชายอาคมจึงมิได้ขวางกั้นเขา ส่วนบานประตูที่ทำจากไม้เขี้ยวยังไม่ต่างจากของประดับตกแต่ง โม่หฺรานใช้วิชาตัวเบาที่กระโดดเข้าไปยืนอยู่ในลานเรือนได้อย่างมั่นคงแล้ว ทุกครั้งที่ฉูหฺวานหนึ่งเข้าฉานฝึกบำเพ็ญ ล้วนคุ้นเคยกับการอยู่ในศาลาไม้เขี้ยวซึ่งตั้งอยู่ลึกเข้าไปในสระบัว ครั้งนี้ก็คงเป็นเช่นนั้น

ดั่งคาด มองแต่ไกลก็เห็นผ้าโปร่งพลิวไหวรอบศาลาไม้ ท่ามกลางใบบัวแน่นขนัดเหนือสระน้ำที่ปกคลุมด้วยไอหมอก ฉูหฺวานหนึ่งนั่งสมาธิบนเบาะรองนั่ง ชุดขาวคล้ำคลุมพื้น

เซวียเหมิงยืนอยู่ข้างๆ เขา คงรู้สึกว้าวแสงตะวันด้านนอกสว่างสดใส จึงรวบผ้าโปร่งขาวด้านหนึ่งขึ้น ให้อาจารย์ได้รับแสงแดดอบอุ่นสักหน่อย

แสงอรุณยามเหมันต์สาดส่องเข้ามาในศาลา ทาบทอบนใบหน้าที่ขาวซีด เล็กน้อยของฉูหว่านหนิง คงเพราะสัมผัสถึงความอบอุ่นนี้ ใบหน้าเขาจึงค่อยๆ ซับสีเลือดขึ้นมาเล็กน้อย

ผ่านไปสักพักเหงื่อเม็ดละเอียดยกก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากการโคจร ลมปรารถ เจริญเหมิงจึงหยิบผ้าสีขาวทางด้านข้างซับเหงื่อให้เขา หลังจาก เช็ดเสร์จก็เงยหน้าขึ้นมา เหลียวมองซ้ายขวาอย่างอดมิได้ พลังที่มึนพา “แปลกจริง เหตุใดจึงรู้สึกเหมือนมีคนมองข้าอยู่...”

โมหรานมิได้แค่มอง แต่กำลังจ้องมอง

สีหน้าคล้ายเยือกเย็น ทว่าในใจปั่นป่วนไม่เป็นสุข

เขารู้สึกว่าระยะเวลาที่เจริญเหมิงซับเหงื่อข้างขมับให้ฉูหว่านหนิงนั้น ออกจะนานไปหน่อย ระยะเวลาที่ใกล้เกินไป สายตาก็ดูคลุมเครือเกินไป... สรุปลือ คือ ความผิดทุกอย่างที่ไม่ควรมีส่วนตกที่ตัวเจริญเหมิง เขารู้สึก หงุดหงิด ไม่สบายอารมณ์

หงุดหงิดไปหงุดหงิดมา โมหรานก็ซักจะทนไม่ไหวแล้ว ไม่อยาก อยู่ที่นี่ให้ทรมาณอีก จึงคิดจะผลัดจากไป

แต่เขาไม่ทันระวังให้ดี เสียงฝีเท้าจึงดังขึ้นมา เจริญเหมิงซัด ดาวกระจายที่เปล่งประกายเย็นเยียบเปี่ยมพลังวิญญานออกไปทันที ตวาดกร้าว “ผู้ใด!”

ดาวกระจายเป็นเรื่องเล็ก แค่มือเปล่าก็รับได้แล้ว แต่ได้ยินเสียงเขา ตะโกนเช่นนั้น โมหรานก็ใจหายวาบ รีบพุ่งออกจากป่าไผ่ โฉบผ่านผิวน้ำเหนือสระบัว กระโดดลงในศาลาไผ่เบาๆ

เจริญเหมิงเบิกตากว้าง “ทำไมเจ้าถึง...”

“เบาหน่อย” โมหรานรีบปิดปากเขาทันที กดเสียงต่ำ “เจ้าจะตะโกนทำไม”

“อ้อ ๆ ๆ... อ้อ!” เจริญเหมิงตื่นนอนอยู่นานกระทั่งสลัดหลุดจากมือ โมหรานได้ ใบหน้าแดงก่ำ ลูกเส้นผมที่ยุ่งเหยิงด้วยอาการฮึดฮัด เอ่ย อย่างฉุนเฉียว “ยังมีหน้ามาว่าข้า? เจ้าทำลับๆ ล่อๆ อย่างกับโจรอยู่ในพุ่มไม้ หออะไร”

“...ข้ากลัวเจ้าจะส่งเสียงดังเหมือนตอนนี้อย่างไรเล่า”

“ข้าส่งเสียงดังอาจารย์ก็ไม่ได้ยิน!” เซวียเหมิงเห็ดอดตาล “อาคมดับเสียงอย่างไรเล่า เจ้าไม่เห็นหรือว่าอาจารย์ลงอาคมดับเสียงให้ตนเอง ทรายใดที่ไม่คล้ายอาคมออก ต่อให้เจ้าตะโกนใส่หูอาจารย์ เขาก็ไม่ได้ยินว่าเจ้าพูดอะไร...”

เขาตะโกนฉอดๆ โมหรานกลับอึ้งไป “อาคมดับเสียง? เช่นนั้น เหตุใดท่านสูงบอกว่าข้ามาแล้วจะทำเสียงดังรบกวนพวกเจ้า”

“พ่อข้าคงเห็นว่าเจ้าเพิ่งกลับจากอู่โจว ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อย จึงอยากให้เจ้าพักผ่อนก่อน” เซวียเหมิงเอ่ยอย่างหมดคำจะกล่าว “คำพูดเขา เขาก็ยังเชื่อเข้าไปได้ ไม่รู้จักคิดดูเอาเอง เก็บตัวครึ่งใดบ้างที่อาจารย์ไม่ลงอาคมนั้นให้ตนเอง เพื่อให้เราที่อยู่ข้างๆ สะดวกสบายขึ้น เจ้ามันไม่รู้จักใช้หัวคิด โง่งนั้”

โมหราน “...”

เมื่อเห็นโมหรานเตรียมนั่งลงในศาลา เซวียเหมิงรีบดึงเขา “นี่ เจ้าจะทำอะไร”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะอยู่ด้วย”

“ใครจะให้เจ้าอยู่กัน บอกแล้วว่าสามวันแรกเป็นข้าเฝ้า เจ้าจะรอดฉลาดต่อหน้าอาจารย์อีกแล้วหรือ ไปๆ อย่าย่างงานข้า”

“เจ้าคนเดียวดูแลอาจารย์ได้ดีหรือ”

“ทำไมข้าจะดูแลให้ดีไม่ได้ ใ้ข้าดูดูแลอาจารย์เก็บตัวเป็นครั้งแรกเสียเมื่อไร”

เห็นเซวียเหมิงโกรธเกรี้ยว โมหรานเองก็ไม่สะดวกจะพูดอะไรอีก หลังจากลั้งเล่ล็กพัก จึงเตรียมจะผละจากไป พลันเห็นถ้วยชาบนโต๊ะใบชากว้าง มีสีเข้ม สังกลิ่นหอมอ่อนๆ จึงถาม “ชาเสวียตี๋เหลิ่งเซียงของคุณหลุน?”

“หืม? เจ้ารู้จักได้อย่างไร”

“...” เหตุใดเขาจะไม่รู้จัก ชานี้คือชาที่เซวียเหมิงโปรดปรานที่สุด เซวียเหมิงมักชอบมอบสิ่งที่ตัวเองชอบที่สุดให้อาจารย์ แต่กลับไม่เคยคิด

เลยว่าลิ่งของเหล่านีเ้เหมาะกะบฉู่หว่านหนิงหรือไม๊ เขาชอบหรือไม๊กันแน

“เสวี่ยตีเ้เหลิ่งเซียงมีถุทธิเ้ยน เติมร่างกายอาจารย์ก็มีความเ้ยน เป็นพื้นอยู่แล้ว เจ้ายังให้อาจารย์ตีมหาประภทนี่อีก เขาจะสบายตีหรือ”

เซวี่ยเหมีงตกตละลิ่ง ไบหน้าเริ่มแดงเรื่อ อธิบายอย่างกระอักกระอ่วน “ข้าก็ไม๊ได้คิดมากถึงเพียงนั้น ข้ารู้เพียงเสวี่ยตีเ้เหลิ่งเซียงคือชาติ ข้า...”

“ไปเปลี่ยนเป็นซาหอมดอกเย่วจี¹ เติมน้ำฝิ่งสองช้อน รออาจารย์ ออกจากสมาธิแล้วค่อยขงให้เขาตีมหา ข้าจะไปทำของว่างเตรียมไว้ ประเดี๋ยวจะส่งมาให้เจ้า”

เซวี่ยเหมีงอยากกู่หน้าคิน รีบเอ่ย “ของว่างกินไม๊ได้ สิบวันนี้ต้องอดอาหาร”

“ข้ารู้ แต่ท่านลุงบอกว่ากินได้เล็กน้อย” ไม่ทรานว่าพลางโบกมือออกจากศาลาไผ่ เดินไปนอกศาลาริมน้ำ “แล้วพบกัน”

เซวี่ยเหมีงมองไล่หลังเขาอย่างใจลอย

กระทั่งไม่ทรานเดินไปไกลแล้ว เขาก็มีหน้าลง อดมองไปที่ข้างลำคอ อาจารย์ไม๊ได้...รอยข้าจาง ๆ จุดนั้นที่ตนบังเอิญสังเกตเห็นเมื่อวาน

ใต้แสงตะวันยังเห็นเด่นชัด ไม่เหมือนรอยยุงหรือแมลงกัดต้อย ทั้งมิใช่ซาบาดแผล บัดนี้เซวี่ยเหมีงมิใช่เด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าแล้ว แม้บางเรื่องไม๊เคยมีประสบการณ์ แต่ก็ไม๊ได้หมายความว่าไม๊รู้อะไรเลย ร่องรอยนั้นบนคอของฉู่หว่านหนิง ทำให้เขาไม๊เป็นสุขยิ่งนัก

เขานึกถึงรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ โดยเฉพาะเสียงที่ตนได้ยินที่เขาด้านหลังวันนั้น

เขาบอกตนเองมาตลอดว่านั่นคือเสียงลม...คือเสียงลม

แต่เมฆหมอกดำทะมึนในใจคล้ายคืบคลานเข้ามาปกคลุมอีกครั่ง ภายไต้หมอกควันหนาแน่น คล้ายมีบางสิ่งทีแปลกประหลาดค้อย ๆ เผย โฉมหน้าของมันออกมา

ท่ามกลางแสงตะวันอบอุ่น ไม๊รู้เหตุใดเซวี่ยเหมีงพลันรู้สึกไม๊สบายใจ

¹ ดอกกุหลาบจีน (Chinese Rose) เป็นดอกไม้ประจำกรุงเป่ย์จิง มีความทนทานต่อสภาพอากาศและความแห้งแล้ง จึงนิยมปลูกไว้ตามข้างทาง

อย่างยิ่ง เขาสิ้นสะท้าน หน้านิ้วนิ้วขมวดขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุม
 เพราะความไม่เป็นสุขนี้ พอถึงวันที่หกที่ฉูหว่านหนึ่งเก็บตัว เซวียเหมิง
 ก็ตัดสินใจ...

เขาวางแผนจะลอบสังเฑไม่หฺราน

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ชื่อเมย์ปรนนิบัติฉูหว่านหนึ่ง เดิมการผลัดเวรสมควร
 เป็นตอนที่เที่ยงคืน แต่วันนี้ไม่หฺรานรีบกินข้าวเย็นที่โรงพยาบาลเร็วกว่าปกติ
 จากนั้นก็ถือกล่องสำหรับใส่ของว่างมุ่งหน้าตรงมาที่ศาลาหงเหลียน เซวียเหมิง
 ไม่คาดว่าเขาจะมาผลัดเวรกับชื่อเมย์ในเวลานี้ จึงไม่กินข้าวต่อ รีบย่อง
 ตามไปทันที ลอบตามไม่หฺรานมาตลอดทางจนถึงนอกศาลาหงเหลียน
 ไม่หฺรานเดินเข้าประตูไป ส่วนเขารั้งรออยู่สักพัก ก่อนจะกระโดดข้าม
 กำแพงเข้าไปในลานเหมือนที่ไม่หฺรานทำเมื่อครั้งก่อน

ยามนี้อาติดย้อสดยังไม่ทันตกดิน จันทร์เสี้ยวก็ปรากฏขึ้นมาแล้ว
 ลีลันสดใสที่แต่งแต้มโฉมบนท้องฟ้าถูกชะออกไป เหลือเพียงเสี้ยวสีแดง
 เรือเรือที่ปลายหางตา หมอกสลายถึนหึ่งดงามดุจแบ่งผัดหน้าสีซีดจาง
 แบ่งขาดหนาถูกลีลันดำเข้มยามราตรีกลบกลืน ดวงดาวดุจสายนที่

ไม่หฺรานถือกล่องสำหรับ เห็นชื่อเมย์หันหลังให้ตนจากไกล ๆ จึงเดิน
 ไปที่ศาลาไฟ เขาคลายไม่ได้ยินเสียงขณะไม่หฺรานเดินเข้าไปหยุดลงที่เบื้องหน้า
 ฉูหว่านหนึ่ง

ไม่หฺรานยิ้ม กำลังจะร้องทักเขา พลันเห็นประกายจาง ๆ เย็นเยียบ
 ในมือชื่อเมย์ชี้ไปยังฉูหว่านหนึ่งที่กำลังอยู่ในสมาธิ ไม่หฺรานตกตะลึง
 ในสมองพลันปะทุสะกิดไฟ ตะเเอนออกไปทันที

“ชื่อเมย์!”

แผ่นหลังเย็นวาบ เส้นขนลุกชัน

ในสองชาติของเขา การจากเป็นจากตายที่ประสบมามีมากมาย
 เหลือเกิน จนถึงวันนี้ เพียงแค่ลมพัดหญ้าไหว² เขาก็หวาดหวั่นไปหมด
 ดังคำว่าการูกูกัดครั้งเดียวกลัวเชือกไปสิบปี ศาลาหงเหลียนแห่งนี้เคยวาง

² หมายถึง เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

ร่างไร้ชีวิตของฉู่หว่านหนิงนานถึงสองปีเต็ม กระทั่งวันที่ตนตาย

ความจริงเขาไม่ชอบที่นี่เลย ยามก้าวเข้ามาที่ศาลาริมน้ำนี้ มักทำให้เขานึกถึงวันคืนช่วงสุดท้ายของชีวิตตนเมื่อชาติก่อน ฉู่หว่านหนิงนอนอยู่ท่ามกลางดอกบัว ดวงตาทั้งสองปิดสนิทชั่วกาล ไม่มีลมหายใจอีก

ด้วยเหตุนี้ ลึก ๆ ในใจแล้ว เขารู้สึกว่าศาลาหงเหลียนคือสถานที่ หายนะ มีลำคอกที่ลึกจนไม่เห็นกันบั้งรอเขมื่อบกคลื่นเปลวไฟของสุดท้ายของโลกมนุษย์

ชื่อเมย์หันมา เขาลดมือลง ปรະกายสีเงินซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ “อาหารน?...เจ้ามาได้ยังไง”

“ข้า...”

เขาใจเต๋นร้ว หายใจไม่ทัน ไม่สนอะไรทั้งสิ้น คิ้วเข้มขมวดมุ่นพลางเอ่ย “ในมือท่าน...”

“ในมือ?”

ชื่อเมย์ชะงักเล็กน้อย จากนั้นยกมือขึ้นมา เห็นเป็นเพียงหริ่เล่มหนึ่ง หลอมจากเงินบริสุทธิ์ ที่สั้นหวิ่ฝงเศษศิลาวิญญูณที่ช่วยให้ลมปราณไหลเวียนได้คล่อง

ไม่หรานอื่งไป ลักพักจึงเอ่ย “ท่าน...กำลังหวิ่มให้อาจารย์?”

“...อืม ทำไมหรือ” ชื่อเมย์สังเกตเขาจากบนลงล่าง คิ้วงามขมวดเล็กน้อย “สีหน้าไม่ดีเช่นนี้ ข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นไซ้หรือไม”

“เปล่า ข้าเพียงแต่...”

พูดไปได้ครึ่งเดียวก็พูดต่อไม่ออกอีก ใบหน้าเปลี่ยนจากขาวซีดเป็นแดงเรื่อ เพราะหริ่ดีที่ราตรีมีดสลัว จึงเห็นไม่ชัดเจน หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง ไม่หรานก็เบือนหน้าเล็กน้อย กระแอมเบา ๆ “ไม่มีอะไร”

ชื่อเมย์ยังคงมองเขาเจ็บบ ๆ จากนั้นคล้ายจะเข้าใจขึ้นมา สีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย เอ่ยอย่างล่งเล “หรือเจ้าคิดว่า...”

ไม่หรานรีบกล่าว “ข้าเปล่า”

ถึงอย่างไรชื่อเมย์ก็เป็นคนที่ดีต่อเขาอย่างยิ่ง เป็นคนที่เขาเห็นเหมือนญาติสนิท ไม่หรานเองก็ตกใจในความเข้าใจผิดชั่วขณะของตน

รู้สึกผิดต่อชื่อเมียยิ่งนัก จึงหลุดปากว่า “ข้าบ่เล่า” ออกไป

ชื่อเมียไม่ได้พูดอะไร ผ่านไปพักใหญ่จึงเอ่ยว่า “อาหารน”

“หืม?”

“ข้ายังไม่ได้เอ่ยคำพูดที่เหลือ” ชื่อเมียถอนหายใจเบาๆ “ไปเจ้าต้องรีบร้อนปฏิเสศเช่นนี้”

พอพูดออกมาเช่นนี้ ก็แสดงให้เห็นว่าเมื่อครู่ชื่อเมียเข้าใจแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย โมหรานเข้าใจผิดว่าหิวเงินในมือเขาเป็นอาวุธร้าย

แม้ี่คือความหวาดกลัวที่มีสาเหตุมาจากการตายของคู่หูว่านหนึ่ง ทั้งสองชาติ ไม่ว่าผู้ที่ยืนหันหลังให้โมหรานเมื่อครู่จะเป็นผู้ใด ต่อให้เป็นเซวียเหมิง หรือว่าเซวียเจิ้งยง เขาล้วนเกิดอาการหวาดผวาเหมือนเมื่อครู่ แต่เมื่อเผชิญหน้ากับชื่อเมีย โมหรานสงบลง ทว่าในใจยังรู้สึกไม่สบายใจ

เขาหลุดตา “...ขอโทษ”

ในความทรงจำ ชื่อเมียมักอ่อนโยนใจกว้างเสมอ ไม่ว่าจะพบเจอผู้คนที่หรือเรื่องราวใดๆ แทบไม่เคยมีท่าทีเย็นชาหรือตำหนิกกล่าวโทษผู้อื่น ทว่าคืนนี้ที่ริมสระบัว ชื่อเมียมองโมหรานอยู่นานโดยไม่ได้พูดอะไร

ลมพัดมา ใบบัวเต็มสระม้วนตลบ บัวแดงไหวระบำน้อยๆ

“คนไม่เหมือนแก่อย่างพอทำเนา แต่ว่าอาหารน เรารู้จักกันมาเกือบสิบปี ในใจเจ้า ข้ากลายเป็นคนน่าอึดอัดเช่นนั้นไปได้อย่างไร”

เสียงของเขาสงบนิ่งอ่อนโยน ไม่ใสอารมณ์ขุนเคือง ทั้งไม่มีความน้อยใจสักนิด โมหรานสบตาเขา พู่น้ำใสกระจ่างสองบ่อ คล้ายมองทุกสิ่ง ทะลุปรุโปร่ง แต่กลับไม่อยากคิดเล็กคิดน้อย ไม่อยากมากความอะไรอีก

ชื่อเมื่อยืนหิวที่ไหลเวียนด้วยประกายสีเงินเล่มนั้นในมือโมหราน เอ่ยเสียงเรียบ “ก่อนอาจารย์เข้ามานำสมาธิ ให้ข้าช่วยเกล้าผมให้เขา ในเมื่อเจ้ามาแล้ว ก็ทำให้เขาเถอะ”

“ชื่อเมีย...”

ทว่าบุรุษรูปงามสูงโปร่งเดินเฉียดไหลผ่านเขาไปแล้ว ฝีก้าวเนิบช้า แต่มิได้หันมา เดินออกจากศาลาหงเหลียนอันอ้างว้างไปตามลำพัง

อาจารย์ ชำกับเซวียเหมิง...

ในโลกนี้ คนที่สำคัญที่สุดสำหรับไม่หรรณ นอกจากฉูหว่านหนิง ก็คือ ซื่อเมย

ไม่หรรณเคยคิดว่าตนรักซื่อเมย ภายหลังแม้จะพบว่าไม่ใช่ แต่ความรู้สึกที่ดีต่อเขาและให้ความสำคัญต่อเขาก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แม้จะค่อยๆ รู้สึกว่าซื่อเมยแปลกหน้ากว่าเดิม รู้สึกว่าบุรุษร่างสูงเพรียว คิ้วตาทรงเส้นให้ผู้นี้เหมือนกลายเป็นอีกคนหนึ่ง แม้ว่าเกี่ยวน้ำมันพริกในตอนแรกเป็นเพียงสิ่งที่ซื่อเมยรับคำสั่งมาส่งแทนฉูหว่านหนิง แต่ไม่ว่าอย่างไร ซื่อหมิงจิ้งก็คือซื่อหมิงจิ้งในตอนแรกผู้นั้น

เป็นสหายที่คอยส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา ยื่นมือออกมาให้เขาท่ามกลางความมืดมนและมืดหวัง

เป็นศิษย์ที่ที่คอยเคียงข้างเขา คอยปลอบใจเขายามที่เขาารู้สึกเดียวดายและไม่ยอมประนีประนอม

เขานึกขึ้นได้ว่าซื่อเมยเองก็กำพร้าบิดามารดา ไม่มีญาติพี่น้องแม้แต่คนเดียวบนโลกนี้ มีหน้าซ้ำเซวียเหมิงยังเยื่อหยิ่งลำพอง แม้จะมีความสัมพันธ์อันดีกับซื่อเมย แต่หลายปีที่ผ่านมา ซื่อเมยไม่เคยเรียกชื่อเซวียเหมิงตรงๆ แต่เรียกเขาว่าประมุขน้อยด้วยความเคารพนอบน้อมเสมอ

คำว่า “สหาย” ที่เรียกขานกันได้อย่างแท้จริง สำหรับซื่อเมยแล้ว ก็มีเพียงตัวเขา

สุดท้ายตนก็ทำร้ายจิตใจซื่อเมย์เข้าจนได้

เซวียเหมิงซ่อนตัวอยู่ในป่าไผ่ สองมือกอดอกมองดูอยู่นาน เห็น
โม่หฺรานยังนั่งอยู่เช่นนั้น ไม่เขยิบเขยื่อน มือเล่นหริวเงิน คล้ายมีเรื่องในใจ

รออยู่เกือบครึ่งชั่วยาม ก็ยังไม่มีการขยับตัว เซวียเหมิงเริ่ม
รู้สึกว่าคุณเหมือนคนบัญญัติอ่อน...

ข้าคิดอะไรของข้ากันแน่ เหตุใดจึงคิดว่าอาจารย์กับโม่หฺรานมีความ
สัมพันธ์อะไรกัน สมองพังไปแล้วหรือ...เขายังยืนก็ยิ่งกระตาค ยิ่งต่อสู้อ
กับความตื้อในใจตนก็ยิ่งรู้สึกว่าตนประหลาด ยืนอยู่นานสุดท้ายเตรียมจะ
หันกายผละจากไป แต่ด้วยความเป็นศิษย์ที่ศิษย์น้องร่วมสำนัก ทั้งสอง
จึงทำพลาดแบบเดียวกัน

พอลายใจลงก็ไม่ทันระวังผีเท้า

โม่หฺรานผุดลุกขึ้น น้ำเสียงเคร่งขรึมดุดันดังผ่านม่านผ้าโปร่ง “ผู้ใด”
“...”

ใต้แสงจันทร์ เซวียเหมิงก้าวออกมาอย่างอืดอาดและกระอักกระอ่วน
สายตาหลบเลี่ยง กระแอมเบา ๆ ที่หนึ่ง

โม่หฺรานชะงัก “เจ้ามาทำอะไร”

“ปล่อยขุนนางวางเพลิง แต่ไม่ให้ชาวบ้านจุดตะเกียง¹” เซวียเหมิง
ไ้มกล้าสบตาโม่หฺราน สายตาลอกแล็ก พุดจาฉะฉาน แต่โบหน้ากลับ
แดงเถือก “ข้าก็แค่อยากมาดูอาจารย์สักหน่อย”

โม่หฺรานเริ่มสะกิดใจ พอละเข้าใจความเป็นไปได้ที่เซวียเหมิงแอบ
ตามตนมาได้วาง ๆ สีหน้าพลันแข็งค้าง แต่ไม่นานก็ปรับมาเป็นปกติ ขณะที่
เซวียเหมิงยังไม่ทันสังเกต ก็กลับมาสงบนิ่งดังเดิมแล้ว

“ในเมื่อมาแล้ว ก็นั่งสักครู่เถอะ”

เซวียเหมิงไม่ปฏิเสธ เดินเข้ามาในศาลาไผ่

โม่หฺรานถามเขา “ดื่มชาหรือว่าสุรา”

¹ หมายถึง ตนเองใช้โอกาสิทธิ์หรืออำนาจทำได้ แต่ไม่ให้อันอื่นทำ หรือใช้อำนาจในทาง
มิชอบ

“ซา” เซวียเหมีงกล่าว “ตี๋มสุราจะเมา”

บนโต๊ะมีทั้งสุราและซา โมหรานจุดเตาดินเผาเล็ก ๆ เปลวไฟสว่างขึ้นในความมืด สองเค้าโครงใบหน้าเขาชัดเจน เขาตี๋มซาแปดสมบัติบนเตาสองพี่น้อง คนหนึ่งนั่งบนม้านั่งยาวของศาลาไฟ คนหนึ่งฟังเสาศาลารอซาเดือด

เซวียเหมีงถาม “เหตุใดเจ้ามาเร็วนัก เดิมควรเป็นชื้อเมยเฝ้าเวรอีกครั้งคืน”

“ไม่เป็นไร ไหน ๆ ก็มาแล้ว” โมหรานยิ้ม “เจ้าเองก็เหมือนกัน มีไช้หรือ”

เซวียเหมีงคิด ก็เหมือนจะเป็นเช่นนั้น

โมหรานคงเหมือนกับเขา เพียงแค่เป็นห่วงอาจารย์เท่านั้น ถึงอย่างไรนับตั้งแต่เกิดศึกรอยฟ้าแยก โมหรานก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป เวลานี้ผ่านมาหลายปีแล้ว โมหรานต่างจากเด็กหนุ่มที่เคยคิดเล็กคิดน้อยผู้นั้นมากแล้วศิษย์ที่ฉูหวานหนึ่งใช้ชีวิตช่วยมา ในที่สุดก็โตเป็นบุรุษที่เปิดเผยเพียงตรงผู้หนึ่ง

เซวียเหมีงหลุบตาลง เสียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจู่ ๆ ก็ยิ้มออกมา

โมหราน “มีอะไร”

“เปล่า นึกถึงตอนอาจารย์เก็บตัวครั้งก่อน” เซวียเหมีงกล่าว “ตอนนั้นเจ้ายังโกรธอาจารย์อยู่สิบวันเต็ม ๆ เจ้ามาดูเขาเพียงแวบเดียวบอกว่าตนมีความสามารถไม่พอ เกรงจะปรนนิบัติอาจารย์ไม่ได้ แล้วก็หนีไปจัดตำรากับท่านพ่อที่หอตำรา ตอนนั้นข้ายังนึกเคืองเจ้า ไม่คิดว่าผ่านไปเจ็ดปี เจ้าจะกลายเป็นเช่นนี้ได้”

โมหรานเสียบไปสักพัก จากนั้นก็เอ่ย “คนเราล้วนต้องเปลี่ยนแปลง”

เซวียเหมีงถาม “หากให้โอกาสเจ้าอีกครั้ง ให้เจ้าย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดปีก่อน เจ้าจะยังหนีหรือไม่”

“เจ้าว่าอย่างไรเล่า”

เซวียเหมีงคิดอย่างจริงจัง จากนั้นกล่าว “เกรงว่าคงอยากอยู่ข้างกายอาจารย์สิบวันสิบคืน”

โมหรานหลุบตาอึ้ม

“หี เจ้าอึ้มอะไร” เซวียเหมิงขยับเปลี่ยนท่า พาดขาข้างหนึ่งบน
ม้านั่งยาวของศาลาไม้ เท้าข้อศอกสบายๆ แหงนศีรษะไปด้านหลังเล็กน้อย
ปรายตามองญาติผู้พี่ของตน “บัดนี้เราต่างก็มีความคิดต่ออาจารย์เหมือนกัน
ข้าคิดเช่นไร เจ้าคงเดาได้ไม่มากก็น้อย”

โมหรานหลุบตา “อึ้ม”

เซวียเหมิงเหลือบมองกระดิ่งลมที่มุมศาลา “เยียมจริง ๆ ตอนที่
อาจารย์ได้รับบาดเจ็บถึงชีวิต ข้าโกรธแค้นที่อาจารย์ใช้ชีวิตตนแลกเปลี่ยน
กับชีวิตเจ้า เวลานี้ดูแล้ว คนอย่างเจ้าก็เชื่อว่าอะไรก็จริงสักวัน”

โมหรานไม่วู้อึ้งพูดอะไรดี จึงตอบเพียง “อึ้ม”

กระดิ่งลมดังกรังกริ่งท่ามกลางสายลม

เงียบไปนาน เซวียเหมิงหันมา แหวตาวาววับ หว่างคิ้วขมวดมุ่น
เล็กน้อย พลันถามขึ้นมาว่า “แต่ก็...ความจริงมีเรื่องหนึ่ง ข้าอยาก
ถามเจ้า”

“เจ้าว่ามา”

“เจ้าบอกข้าตามจริง ที่เขาด้านหลังวันนั้น พวกเจ้า...”

ความจริงโมหรานรู้ว่าเซวียเหมิงอยากถามเรื่องนี้มาตลอด

อ้อมค้อมอยู่นาน สุดท้ายก็ยังไม่ฟัน เขารอให้เซวียเหมิงเอ่ยต่อ

แต่เซวียเหมิงก็อ้อมอยู่นาน สีหน้าขาวแล้วก็แดง แดงแล้วก็ขาว
สุดท้ายก็ยังเอ่ยประโยคั้นไม่ออก เพียงมองโมหรานนิ่ง ๆ เอ่ยว่า
“พวกเจ้า...กำลังหาปีศาจเหินแกลดอกกั๋วจริง ๆ หรือ”

น้ำเดือดแล้ว ไอร้อนพวยพุ่งขึ้นมาท่ามกลางความมืดหนาวเหน็บ
ก่อนจะสลายตัวไป

สายตาของทั้งคู่สบประสานกัน สองตาของเซวียเหมิงเปี่ยมไปด้วย
ความร้อนรน ลุกวาวด้วยเปลวไฟร้อนแรง ขณะที่นั่นนัยน์ตาดำสนิทของ
โมหรานนิ่งสนิทไร้ระลอกคลื่น ราวกับบ่อน้ำโบราณ ลึกลงไม่เห็นกันบึ้ง

“ดื่มชาได้แล้ว”

เซวียเหมิงปลันคว่ำแขนขวา จ้องเขาเซมิ่ง “พวกเจ้ากำลังหาปีศาจ

เหนียนเกาดอกก้วยจริงหรือ”

“...”

โม่หฺรานชะงัก สลัดมือเขาค้อก เอ็มไปเหยียบกาเหล็กสีดำ รินซาให้คนละถ้วย

จากนั้นเขาก็เหลือบตาขึ้น “หากไม่ได้กำลังหาปีศาจเหนียนเกาดอกก้วย จะให้เราทำอะไรเล่า”

“เจ้า...”

“อาจารย์ไม่มีทางหลอกเจ้า เจ้าไม่เชื่อซัก ก็ต้องเชื่ออาจารย์”

เซวียเหมิงคล้ายงูพิษตัวน้อยที่ถูกคว่ำจูดเจ็ดซุน มือที่วางบนตักกระตุกเล็กน้อย จากนั้นก้มหน้าเอ่ยทันที “มิใช่ข้าไม่เชื่ออาจารย์”

“เช่นนั้นก็ดื่มชาเถอะ” โม่หฺรานถอนหายใจ “จันๆเอาแต่คิดอะไรของเจ้า มีแต่เรื่องเหลวไหลทั้งเพ” เขาก้มหน้า เป่าไอร้อนที่ลอยกรุ่นท่ามกลางไอน้ำอบอวล ใบหน้าของเขาหล่อเหลายิ่งนัก แต่ก็เลื่อนรางไม่ชัดเจน ตั้งบุปผาในคันท้องจันทรากลางวาริ

ซาแปดลมบัติร้อนกรุ่น รสออกเค็มปะแล่ม เซวียเหมิงค่อยๆ จิบสองสามอึก รู้สึกว่าความร้อนที่แผ่ซ่านนั้นทำให้หัวใจที่เต้นรัวค่อยๆ สงบลง เขาดื่มชาจนหมด ในถ้วยยังเหลือความร้อนอยู่ ไอร้อนลอยอ้อยอิ่ง

เซวียเหมิงก้มหน้า พลันชะงักไป คล้ายกำลังเอ่ยกับโม่หฺราน ทั้งคล้ายพึมพำกับตนเอง “ข้าใส่ใจอาจารย์มากเกินไปจริง ๆ จึงได้คิดมากเกินไปเช่นนั้น แค่มดพัดหญ้าไหว ซัก...”

“ข้ารู้” โม่หฺรานเอ่ย “ข้าเองก็เช่นกัน”

เซวียเหมิงหันมามองเขา

โม่หฺรานพิงเสาศาลา ซาในถ้วยยังไม่หมด เขาลิบอีกอีกหนึ่ง จากนั้นเอ่ย “เมื่อครูยังเข้าใจชื่อเมย์ผิดเพราะเรื่องนี้ อย่างน้อยเจ้าก็ดีกว่าข้าอยู่บ้างไม่ถึงขั้นวุ่นวายเช่นนั้น”

เซวียเหมิงประหลาดใจ “มิน่าเห็นเขาพูดกับเจ้าไม่ที่คำก็ไปแล้ว เจ้าเข้าใจอะไรเขาผิด”

“...ไม่พูดถึงจะดีกว่า” โม่หฺรานยิ้มขึ้น “ข้าคิดฟุ้งซ่านยิ่งกว่าเจ้า

เสียอีก”

เซวียเหมิงย่นจมูก “เขาเป็นคนน่าสงสาร ท่ามกลางความอดอยาก แร้นแค้น ผู้คนแลกเปลี่ยนกัน หากไม่ได้ทำนพ่ชวยกลับมา เขาคงกลายเป็นเนื้อในหม้อชาวบ้านที่หิวโหยแล้ว...ชื่อเมย์ดีต่อเจ้ามากมาตลอด เจ้าอย่ารังแกเขา”

“อืม ข้ารู้ ก่อนหน้าเป็นเพราะว่าความชั่วขณะ ต่อไปไม่ทำแล้ว”

สองคนเฝ้าดูหว่านหนึ่งในศาลา พุดคุยกันคนละคำสองคำ

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดยิ่งนัก ภายใต้แสงจันทร์ โมหรานมองใบหน้าหล่อเหลาและค่อนข้างเยอหยิ่งโดยธรรมชาติของเซวียเหมิง คนผู้นี้เองที่ชาติก่อนแทงอกเขาทะลุ ต่อมาทุกครั้งทีพบหน้าล้วนมีแต่เลือดและน้ำตาไหลนอง

คิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะยังพุดคุยกันได้อย่างสงบเยือกเย็น ชงชา ต้มสุราอุริมสระบัวใต้แสงจันทร์เช่นนี้

ใช่แล้ว ต้มสุรา

หลังจากดื่มซาเสร็จ เซวียเหมิงก็ไม่คิดจากไป

โมหรานจึงต้มสุรา ร่ำสุรากันหลายจอก อยู่เป็นเพื่อนพุดคุยกันขอเพียงไม่เมา ย่อมไม่มีอะไรร้ายแรง

แต่ดูเหมือนเขาจะประเมินความสามารถในการดื่มสุราของเซวียเหมิงสูงเกินไป

พวกเขาศิษย์อาจารย์ทั้งสิ้น คนที่ดื่มพันจอกไม่เมามาขคือผู้นั้น ส่วนตนนับว่าพอใช้ได้ ความสามารถในการดื่มสุราของชื่อเมย์ย่าแยบย่นัก แต่ผู้ที่เกินเยียวยาที่สุดคือเซวียเหมิง

สุราขาวดอกสำลีแค่สองจอก คนผู้นี้ก็วิงเวียนศีรษะ พุดจาอ้อแอ้แล้ว

โมหรานกังวลว่าจะเกิดเรื่อง รีบเก็บสุราทั้งหมด ไม่ให้เขาดื่มอีก

แม้เซวียเหมิงจะสติเลอะเลือน แต่ก็ไม่ถึงขั้นไม่รู้ตัวโดยสิ้นเชิง สติยังพอจะแจ่มชัดอยู่บ้าง ใบหน้าแดงกำ ยิ้มเอ่ยว่า “เก็บไปก็ดี ข้า...ข้า มีอาจดื่มอีกแล้ว”

“อืม” โมหรานกล่าว “เจ้ารีบกลับไปพักผ่อนเถอะ เดินเองไหว

หรือไม่ หากไม่ไหวข้าจะถ่ายถอดเสียงให้ท่านลุงมา”

“อ้อ ๆ ไม่ต้องให้เขามา ไม่ต้องให้เขามา” เซวียเหมิงยิ้มตาทียีพลางโบกมือ “ข้าเดินกลับเองได้ ยังจำทางได้”

โม่หฺรานไม่วางใจ ยืนนิ้วหนึ่งนิ้วไปตรงหน้าเขา “นี่คือเท่าใด”
“หนึ่ง”

โม่หฺรานชี้ไปที่ฉูหฺวานหนิง “นี่คือใคร”
เซวียเหมิงยิ้ม “พี่ชายเทพเซียน”

“...พูดดี ๆ”

“ฮา ๆ อาจารย์อย่างไรเล่า ข้าจำได้” เซวียเหมิงยิ้มพลางกอดเสา
โม่หฺรานนิ้วหน้า ลอบดำในใจ เหตุใดความสามารถในการตีมธฺรธาของเซวียเหมิงถึงได้ต่ำเตี้ยเรี่ยดินลงไปทุกปี ยังคงไม่วางใจ ชี้ตัวเองพลางถามเขา “แล้วข้าเล่า เจ้าดูให้ชัด อย่าทำเป็นเล่น ข้าคือใคร”

เซวียเหมิงใจลอยอยู่สักพัก

ชั่วขณะนั้น กาลเวลาราวกับซ้อนทับกับภาพความทรงจำเก่า คือนฉลองส่งท้ายปีที่โรงเรียนเมื่อบั้นนั้น เซวียเหมิงก็เผลอมาเช่นกัน เขาจำใบหน้าของซือเม่ยได้ บอกว่าฉูหฺวานหนิงคือพี่ชายเทพเซียน จากนั้นมองโม่หฺรานหัวเราะฮา ๆ บอกว่าโม่หฺรานคือสุนัข

โม่หฺรานมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ตั้งท่าว่าถ้าเซวียเหมิงยังตอบว่าสุนัขชื่อ ก็เขาจะแอบอัดเซวียเหมิงสักที จากนั้นค่อยเรียกเซวียเจิ้งยงมาพาเจ้าซีเมาน้อยนี้กลับไป

แต่เซวียเหมิงมองเขาอย่างเลื่อนลอยครู่หนึ่ง ทำสีหน้าประหลาดบอกไม่ถูก สุดท้ายริมฝีปากก็อ้าออก ห่อปากกลมเล็กน้อย คล้ายเตรียมจะออกเสียงว่า “สุนัข”²

โม่หฺรานเตรียมจะยื่นมือไปปิดปากเขา
“พี่ชาย³...”

² ในภาษาจีน เรียกสุนัขว่า “โก้ว” เวลาออกเสียงต้องห่อปากกลม

³ ในภาษาจีน ออกเสียงว่า “เกอ” ฐานเสียงเดียวกับ “โก้ว”

มือที่ยังไม่ได้ยกขึ้นแข็งค้าง เซวียเหมิงมองเขาด้วยสายตาพรั่นเลือน
ค่อยๆ เรียกเสียงแผ่ว “พี่ชาย”

โมหรานตกตะลึงราวกับถูกผึ้งต่อย ความรู้สึกเจ็บแปลบกลายเป็น
ความปวดร้าว ความปวดร้าวแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกซาเพราะพิชร้าย
เขารู้สึกจุกในลำคอ พุดไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่จ้องใบหน้าเซวียเหมิง
อย่างอึ้งงัน ใบหน้าอ่อนเยาว์ หยิ่งทงนง และหัวหาญนั้น

บนใบหน้านี้ โมหรานเคยเห็นความเคียดแค้น ความเดือดดาล
และความเหี้ยมหยามมาจนชินชาแล้ว

ทว่ากลับไม่เคยเห็นสีหน้าในช่วงขณะนี้ของเขามาก่อน

เซวียเหมิงลูบตาประจักษ์ภายหลังหลงเจิงตรงข้างเอวตน นั่นคือดาบที่ฝัง
ศิลาวิญญานชั้นยอดที่โมหรานฆ่าฟันปีศาจโดยไม่คำนึงถึงอันตรายเพื่อให้
ได้มา และส่งมาให้เขา

หากไม่มีดาบเล่มนี้ เขาอาจไม่สามารถชิงอันดับหนึ่งของงานชุมนุม
เขาหลังซานมาก็ได้ หากไม่มีดาบเล่มนี้ เขาอาจเป็นเพียงผู้ฝึกบ๋าพิญที่ไร้
ชื่อเสียง แบกรับความรันทดเหมือนจงหย่ง

ยามที่เขาีสติแจ่มชัด เพราะเรื่องนั้นเรื่องนี้ เพราะความหยิ่งใน
ศักดิ์ศรีและหน้าตาตนเอง เขาจึงไม่เคยเอ่ยขอบคุณโมหรานใดๆ เลยสักครั้ง
แต่ความจริงเขาไม่เคยสบายใจเลย...ทุกวันขณะเซ็ดหลงเจิง ความรู้สึก
ก็เคล้าระคนปนเป

โดยเฉพาะหลังกลับมาจากสำนักหฺรูเฟิง พอรู้ว่าโมหรานช่วยตนจาก
เงื้อมมือสวีซวงหลิน เซวียเหมิงก็ยิ่งทุกข์ทรมานใจ หลังจากฟื้นขึ้นมา
ได้ยินว่ายังไม่ได้เบาะแสโมหรานกับฉูหฺวานหนิง เขาก็ร้องไห้เสียงหลง
ด้วยความเจ็บปวด ทุกคนต่างคิดว่าเขาเพียงแค่อ้างให้ให้อาจารย์ของตนเอง
มีเพียงตัวเซวียเหมิงเท่านั้นที่รู้แก่ใจว่า คืบนั้นหิ้งคืบเขานอนกอดดาบหลงเจิง
อยู่บนเตียง สายตามองไปในความมืด เอ่ยเสียงแหบพร่า

“พี่ชาย ขอโทษ”

เจ้าอยู่ที่ใด...เจอกับอาจารย์...ยังปลอดภัยดีหรือไม่...

โมหรานพุดไม่ออก จะขยับก็ขยับไม่ได้ ทั้งร่างราวกับถูกตรึงไปแล้ว

ยื่นแข็งที่อยู่ออยู่กับที่เช่นนั้น

เรื่องราวทั้งหลายในวันวานราวกับสายน้ำ ไหลเซียวกรากผ่านไป
เบื้องหน้าสายตา...

เขานึกถึงยอดเขาสื่อเชิงเมื่อชาติก่อน เซวียเหมิงขึ้นเขามาเพียงลำพัง
ยืนอยู่ในตำแหน่งภูเขานั่นวันเวง ถามหาฉู่หว่านหนึ่งจากเขาด้วยขอบตา
แดงก่ำ

เซวียเหมิงเอ่ย “ไม่เว่ยอวี เจ้าหันมาดูสักหน่อย...”

เขานึกถึงช่วงเวลาหลังจากตนเป็นท่าเขียนตั้งใจแล้ว เซวียเหมิง
กับเหมยหานเสวียดักซุ่มลอบสังหารเขา เหมยหานเสวียเข้าขวางทางเขา
กลางวันแสดกๆ เซวียเหมิงแผดร้องด้วยโทสะ ใบหน้าบิดเบี้ยวน่ากลัว
ดาดโค้งแทงทะลุอกเขา โลหิตสาดกระเซ็น

เซวียเหมิงกล่าว “ไม่เว่ยอวี ผู้ใดก็ช่วยเจ้าไม่ได้ บนโลกนี้ไม่มีที่ให้
คนเช่นเจ้า!”

เขานึกถึงความอาฆาตแค้น ความเดือดดาล ความดุเดือดเลือดพลาญ
ของทุกเรื่องราว

เขานึกถึงวันที่ฉู่หว่านหนึ่งตายในชาตินี้ เซวียเหมิงพุ่งเข้ามาดกดเขา
กับกำแพง เส้นเลือดที่ลำคอปูดโปน ร้องคำรามราวกับสัตว์ร้ายที่ติดกับ
“เจ้าพูดได้อย่างไรว่าอาจารย์ไม่ช่วยเจ้า! เจ้าพูดออกมาได้อย่างไรว่าเขา
ไม่ช่วยเจ้า!”

จู่ๆ ความคิดก็ผุดขึ้นมาราวกับแสงสว่างที่วูบผ่านเบื้องหน้า

อาจเป็นเพราะยื่นที่อยู่นานเกินไป นานจนทำให้เขานึกถึงความ
ทรงจำอันเลื่อนรางที่สุดเมื่อนานมาแล้ว...

ไม่ทราบคล้ายเห็นเด็กหนุ่มสองคน คนหนึ่งผอมกะหร่อง สันเข็ม
ด้วยความตื่นกลัว ราวกับสุนัขจรจัดที่ถูกเขี่ยนตีเป็นประจำจนเคยชิน
นั่งคุดคู้อย่างกระวนกระวายอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะเล็กในห้องพักศิษย์ มีोन้อย
กำแน่น นั่งกอดเขานิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน นั่นคือตัวเขาเอง

ยังมีเด็กหนุ่มอีกคน ใบหน้าขาวดุจหิมะ ดูเย่อหยิ่งน่ารัก ราวกับ

โก่ฟ้าตัวน้อยที่อวดปีกหางสีสวยสดแฉงตา เขากำลังยืนอยู่ ข้างเอนเหน็บ
ตาบโคงสวยงามเล่มหนึ่ง ทำข้างหนึ่งเหยียบบนเก้าอี้ นัยน์ตาดำสนิทจ้อง
โม่หรานเซมิ่ง

“เม่ข้าให้ข้ามาดูเจ้า” เซวียเหมิงในวัยเยาว์เอ่ย “ได้ยินว่าเจ้าเป็น
ญาติผู้พี่ของข้า?...หน้าตาขี้ริ้วจริง ๆ”

โม่หรานก้มหน้าหนึ่ง ไม่คุ้นเคยกับการถูกคนจ้องอย่างสังเกตลังก
เซวียเหมิงถาม “นี่ เจ้าชื่ออะไร โม่...โม่...อะไรนะ บอกข้าหน่อย
ข้าจำไม่ได้แล้ว”

“...”

“ข้าถามเจ้าอยู่นะ โยจึงไม่พูด”

“...”

“เป็นใบ้หรือ!”

หลังจากถามไปสามรอบก็ไม่ได้คำตอบ เซวียเหมิงในวัยเยาว์จึง
โกรธจนหัวเราะออกมา “ใคร ๆ ก็บอกว่าเจ้าเป็นญาติผู้พี่ของข้า ดูเจ้าสิ
เหลวเหละไรหัวคิด ผอมแห้งแรงน้อย แคล่ลมพัดก็ปลิวแล้ว ข้าไหนเลย
จะมีพี่ชายหน้าชายหน้าเช่นนี้ น่าขันจริง ๆ”

โม่หรานยิ่งก้มหน้า ไม่สนใจเขายิ่งกว่าเดิม

เงียบอยู่เช่นนี้ จู่ๆ เบื้องหน้าพลันมีสีแดงวาบพุ่งเข้ามา คนที่ยืนของ
สีแดงสดมาให้ช่างหยาบคายเหลือเกิน ของนั้นแทบจะทิ่มปลายจมูกเขา
อยู่แล้ว โม่หรานอึ้งงันไป ลักพักจึงพบว่านั่นคือถังหูหลู⁴ ไม้หนึ่ง

“ให้เจ้า”

เซวียเหมิงกล่าว

“ถึงอย่างไรข้าก็กินไม่ไหวแล้ว”

เซวียเหมิงถือกล่องขนมมาด้วย โยนไว้บนโต๊ะอย่างส่ง ๆ ทำทาง
เหมือนให้ทาน แต่โม่หรานมองอย่างตกตะลึง รู้สึกว่าเขามือเตบยิ่งนัก

⁴ผลไม้เสียบไม้เคลือบน้ำตาล เรียกว่า “ถังหูหลู” หรือ “ถังหูลู” แปลว่า น้ำเต้าเคลือบ
น้ำตาล ในสมัยโบราณใช้ผลชานจาสองลูก ลูกหนึ่งใหญ่ ลูกหนึ่งเล็ก นำมาเสียบไม้ ทำให้
ดูเหมือนกับน้ำเต้า แล้วนำไปเคลือบน้ำตาล จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

ใจกว้างยิ่งนัก ที่ผ่านมาไม่เคยมีใครยินยอมให้สิ่งของมากมายเช่นนี้แก่ตน ต่อให้ตนคุกเข่าอ้อนวอนก็ไม่เคยได้รับ

“ข้า...นี่...”

“อะไร” เซวียเหมิงนินวหน้า “ข้านี้ ข้านี้ อะไร เจ้าจะพูดอะไร”

“ไม้นี้ ให้ข้ากินได้ทั้งหมดหรือ”

“หว่า?”

“ความจริงลูกเดียวก็พอแล้ว...เจ้ากินไม่ลง ข้าค่อย...”

“เจ้านี้มันบ้ารึเปล่า เป็นสุนัขหรือ ถึงจะกินสิ่งของที่คนอื่นเหลือทิ้ง?”

เซวียเหมิงเบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อ “ยอมต้องเป็นของเจ้าทั้งหมด! ทั้งไม้นี้ ทั้งกล่องนี้ เป็นของเจ้าหมดเลย!”

กล่องขนมสีต่างามประณีต ด้านบนวาดรูปกระเรียนเขียนและเมฆมงคลด้วยผงทอง หูหราชอาณาจักรที่ไม่หรรษาไม่เคยเห็นมาก่อน

เขาไม่กล้ายื่นมือออกไป ดวงตาดำขลับเอาแต่จ้องเป่งไปที่กล่องนั้น จ้องจนเซวียเหมิงชักจะขนลุก จึงยื่นมือไปเปิดกล่องขนมแทนเขา กลิ่นนมกลิ่นผลไม้ และกลิ่นถั่วแดงกวนหอมพุ่งปะปนกันเป็นกลิ่นเดี่ยว ขนมเรียงรายสามแนวตั้งสามแนวนอน รวมทั้งหมดเก้าช่อง บ้างเป็นขนมอบสีเหลืองทองเปลือกบางกรอบ บ้างขาวนุ่มละมุนลิ้น ทั้งยังมีแบบที่เปลือกนอกสุกสีเสแฉวาว เพียงเป่าก็ขาดทะลุได้ เห็นไส้ถั่วแดงกวนนุ่มนวลข้างในได้รางๆ

เซวียเหมิงในวัยเยาว์ไม่เคยแม้แต่จะเหลือบแล ผลักขนมทั้งกล่องนี้ไปตรงหน้าเขา เอ่ยอย่างหงุดหงิด “รีบกินเข้าสิ หากไม่พอ ที่ข้างยังมี ข้ากินไม่หมด แบ่งให้เจ้าได้พอดี”

ท่าทีของคุณชายน้อยผู้นี้แล้วร้ายยิ่งนัก น้ำเสียงก็ไม่น่าฟังเลยสักนิด ทั้งดวงตาที่แยกดำขาวชัดเจนยิ่งกลอกตาขาวใส รูจุมุกเซิดซีฟ้าดูถูกผู้คน แต่ขนมและผลไม้เคลือบน้ำตาลที่ยื่นให้เขาช่างหอมหวานนุ่มละมุนยิ่งนัก

...

รสชาติหวานละมุนอันห่างไกลเหล่านั้นราวกับผ่านความขมฝาดและควาเสียดของสองชาติภพ กลับมาสู่ปลายลิ้นอีกครั้ง โมหรานมองใบหน้าเมามายของเซวียเหมิงภายใต้แสงจันทร์ เซวียเหมิงเองก็ปรือตามองเขา ผ่านไปสักพัก เซวียเหมิงก็ยิ้มออกมาเพราะฤทธิ์สุราพาไป ไม่รู้ว่ายิ้มอะไรอยู่

เขาคลายมือจากเสาที่กอดอยู่ คล้ายอยากเข้าไปตบไหล่โมหราน แต่ผีเท้าไม่มั่นคง จึงโซเซล้มลงไปในอ้อมอกโมหราน

“อ้อ...พี่ชาย...”

โมหรานตะลึงงัน ค่อยๆ หลบตาลง ตบหลังเซวียเหมิงเบาๆ ลมราตรีพัดโชยมา ปอยผมตกลงมาปรกใบหน้าหล่อเหลาครึ่งซีก ไม่มีผู้ใดรู้ว่าโมหรานมีสีหน้าอย่างไร ผ่านไปพักใหญ่ เซวียเหมิงที่คอไม่แข็งก็พึ่งอยู่ในอ้อมอกเขาคอบหลับสนิท ยามนี้โมหรานจึงเอยเสียดแหบ...

“เซวียเหมิง ขอโทษ ข้าไม่คู่ควรเป็นพี่ชายเจ้า...”

อาจารย์ให้ชีวิตจ้า

วันเก็บตัว ของฉู่หว่านหนึ่งสิ้นสุดลง ยอดเขาลี้อเชิงมีแขกไม่ได้รับเชิญ มาเยือน

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เข้าตุ้ ประตูของศาลาหงเหลียนถูกระบายอย่างเร่งร้อน

โม่หฺรานกำลังปรนนิบัติฉู่หว่านหนึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้า การฝึกบำเพ็ญ ของคนผู้นี้เพิ่งสิ้นสุด หลังจากเข้ามานำจิตให้ว่างอยู่สิบวันเต็ม เวลานี้ จึงยังสับสนมึนงงอยู่บ้าง ได้ยินเสียงเคาะประตู จึงเอ่ยเสียงค่อนข้างเย็นชา “เชิญเข้ามา”

โม่หฺราน “พรีด”

“...เจ้าหัวเราะอะไร”

“อาจารย์กางข่ายอาคมที่ประตู นอกจากข้ากับพวกเซวียเหมิง ผู้ใด จะเข้ามาได้”

ฉู่หว่านหนึ่งจึงนึกขึ้นได้ ยกมือสลายข่ายอาคม ด้านนอกมีศิษย์ มาส่งข่าวอย่างรีบร้อน หัวร่วงคลั่งไปตัวยกคลื่นสุรา ทำทางเหมือนแมลงวัน ไรหัว¹ “ผู้อาวุโสอวี๋เหิง แย่แล้ว ที่ประตูตำหนักदानซินมีปีศาจ!”

คนทั้งสองมองหน้ากันแวบหนึ่ง รุดไปยังตำหนักदानซินทันที

---

¹หมายถึง ร้อนรน ทำอะไรไม่ถูก

ไม่ทราบเห็นน้ำเต้ายักษ์ลูกหนึ่งกำลังหมุนไปทั่วลานได้แต่ไกล
ผู้อาวุโสกับศิษย์กลุ่มหนึ่งกำลังมองดูอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

ไม่ทราบ “...ปีศาจ?”

น้ำเต้าอ้วน “กลุกๆๆ ป๊อก!”

เห็นฉู่หว่านหนึ่งกับไม่ทราบมาแล้ว เซวียเจิ้งยงดวงตาถูกวาด
ตบเขาดาดทันที “อ๊ะ! อวี้เหิง! ตื่นได้จังหวะพอดี! มีเรื่องให้ช่วยแล้ว
มีเรื่องให้ช่วยแล้ว มาเร็วเข้า!”

ฉู่หว่านหนึ่งยังมึนงงอยู่บ้าง เพียงแต่โบหน้าเขาเย็นชาโดยกำเนิด
แม้จะมึนงง แต่ก็ยังดูนิ่งขรัมิลึกล้ำยากหยั่ง “หืม?”

“เป็นปีศาจที่หลุดมาจากเจดีย์จินกู่อีกตน” เซวียเจิ้งยงนินหัวน้ำ ทั้งฉิว
ทั้งซ่า “วิ่งพล่านอยู่ที่นี้ไม่ยอมไปไหน...น้ำเต้าเมามา!”

ฉู่หว่านหนึ่งมองน้ำเต้าใหญ่ที่วิ่งพล่านไปทั่วลาน สูงเท่าสองช่วง
ตัวคน ทิวร่างลึบมุกเป็นประกาย ปากน้ำเต้าประเดี้ยวพันควันสีชมพู
ดอกท้อ ประเดี้ยวพันสุราออกมา เป็นปีศาจน้ำเต้าเมามาจริง ๆ

ฉู่หว่านหนึ่ง “ปีศาจตนนี้ไม่ทำร้ายคน?”

“แต่มันมอมสุราคน!”

คำพูดนี้เป็นจริง น้ำเต้าเมามาวิ่งไล่ศิษย์กลุ่มหนึ่งไปทั่วลาน
ขอเพียงไล่ตามใครทัน ก็จะทำปาก พันสุราเข้าปากคนผู้นั้นทันที พนไป
พลางส่งเสียง “กลุกๆ ป๊อก!” ที่ไม่มีความหมาย

ฉู่หว่านหนึ่ง “...”

“ได้ยินว่ามันยอมรับเพียงคนที่คอแข็งกว่ามัน” เซวียเจิ้งยงว่าพลาง
ทำตาปริบๆ “อวี้เหิง ท่านดู...”

ฉู่หว่านหนึ่งกุมขมับอย่างปวดเศียรเวียนเกล้า ทะยานลงไปที่ลาน
เรียกเทียนเวินออกมา ขวางอยู่หน้าน้ำเต้าเมามา

“ไม่ต้องวิ่งแล้ว” เขากล่าว “ข้าจะตีมันกับเจ้า”

น้ำเต้าอ้วนดีใจยิ่งนัก สายไปสายมา ปากที่อ้าออกเซิดขึ้นทันที
พันสุราใส่หน้าเย็นชาของฉู่หว่านหนึ่ง ไหนเลยจะคิดว่าฉู่หว่านหนึ่งหลบ
สุราอีกนี่พันอย่างสงบเยือกเย็น กลุ่มคนเห็นเพียงประกายสีทองสว่างวาบ

น้ำเต้าอ้วนถูกเทียนฉินรดไว้อย่างแน่นอนหนาแล้ว

“เปลี่ยนวิธีดื่ม เจ้ามีถ้วยหรือไม่”

“ก่อก ก่อก!” น้ำเต้าอ้วนพ่นกระสวยน้ำเต้าเล็กอันหนึ่งออกมาจากปาก สุราใสเย็นเต็มกระสวย “ก่อก!”

ฉูหว่านหนึ่งจึงนั่งลงบนพื้น ดื่มสุรากับน้ำเต้าเมามายท่ามกลางสายตาดับจ้องของทุกคน

“ก่อก ก่อก ๆ ๆ!”

“ไม่แล้ว เอามาอีก”

“ก่อก!”

“มีสุราขาวดอกสาลีหรือไม่”

“ก่อก ๆ ๆ!”

เซวี่ยเจิ้งยงเอ่ยด้วยความตกตะลึง “อ้อ! เหิง ท่านเหมือนฟังเข้าใจที่มันพูด?”

“อืม” ฉูหว่านหนึ่งกล่าว “คำพูดของปีศาจจำพวกนี้ เข้าใจได้เล็กน้อย”

น้ำเต้าเมามาย “ก่อก ๆ ๆ!”

โม่หฺรานอิม “อาจารย์ ครั้งนี้เขาพูดว่าอะไร”

ฉูหว่านหนึ่ง “กำลังคุยกับข้า บอกว่ามันไม่ได้เจอแสงแดดมานานมากแล้ว”

น้ำเต้าเมามายถึงโลดอย่างเห็นได้ชัด ไม่รู้เพราะเหตุใด มันเองก็เข้าใจคำพูดของฉูหว่านหนึ่งเช่นกัน จึงเขยิบเข้าไปใกล้อย่างสนิทสนมรินสุราให้เขาอย่างใส่ใจอีกหนึ่งกระสวยเต็ม

“ครั้งนี้คือสุราขาวดอกสาลี?”

“ก่อก!”

“ข้าไม่ชอบนารีแดง”

“ก่อก...” น้ำเต้าเมามายเทสุราทิ้ง เปลี่ยนอีกกระสวยหนึ่ง

ทุกคนตะลึงงัน พูดไม่ออก

เห็นหนึ่งคนหนึ่งปีศาจคู่นี้ดื่มตั้งแต่เข้ายันเที่ยง คนไม่เมา ปีศาจ

เบิกบานใจ ทุกคนปากอ้าตาค้าง คนที่ออกันอยู่ที่ประตูตำหนักตานซิน มากขึ้นเรื่อยๆ

เซวียเหมิงกับซือเม่ยก็มาถึงแล้วเช่นกัน

โมหรานเห็นซือเม่ย นึกถึงความเข้าใจผิดครั้งก่อนก็รู้สึกละอาย จึงคิดจะเป็นฝ่ายขอโทษเขา ไม่คาดว่าแค่หางตาซือเม่ยเหลือบเห็นเขาก็หันกายผลไปทันที

เซวียเหมิงมองออก จึงเอาข้อศอกกระทุ้งโมหราน “ดูเหมือนเขาจะยังโกรธที่เจ้าเข้าใจเขาผิดคราวก่อน”

โมหรานกลัดกลุ้ม “เช่นนั้นควรทำอย่างไร”

“ไปคุยกับเขาดูเถอะ พวกเจ้าเป็นเช่นนี้ ข้าอยู่ตรงกลางก็ลำบากใจ” เซวียเหมิงกล่าว “รีบไปสิ ถึงอย่างไรที่นี่ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า”

โมหรานมองดูหว่านหนึ่งที่กำลังประลองสุรากับน้ำเต้าเมามาย รู้สึกว่าไปสักประเดี่ยวดังไม่น่าจะมีปัญหาอะไร จึงเอ่ยกับเซวียเหมิง “เช่นนั้นเข้าไปหาเขาก่อน เจ้าอยู่ที่นี้อย่าไปไหน ดูอาจารย์เอาไว้ หากมีเรื่องอะไรต้องบอกข้าทันที”

ใช้เวลาไม่มากนักก็ตามตัวซือเม่ยเจอ โมหรานเรียกเขาไว้หน้าลานฝึกกระบี่ “ซือเม่ย!”

“...”

“ซือเม่ย!”

ซือเม่ยหยุดฝีเท้า หันมามองเขาเงิบๆ “อาหารานหาข้ามีธุระ?”

“ไม่มี...” โมหรานโบกมือ มุ่นคิ้วเอ่ย “เข้ามาเพราะอยากพูดกับท่าน เรื่องคราวก่อน เป็นข้าไม่ตีจริงๆ”

“เจ้าหมายถึงเรื่องใด?”

โมหรานซงักเล็กน้อย ดวงตาเบิกกว้าง “อะไรนะ?”

สีหน้าซือเม่ยยังคงเรียบเฉยและอ่อนโยน ลมพัดมา เขาสูบปอดผมข้างขมับตนเอง “เป็นเจ้าเข้าใจผิดว่าข้าจะทำอะไรอาจารย์ที่ศาลาหงเหลียน หรือว่าตอนกินข้าวด้วยกันที่หมู่บ้านอวีเหลียง พวกเจ้าล้วนไม่นั่งโต๊ะเดียว

กับข้า หรือว่าเป็นก่อนหน้านั้นอีก ตอนอาจารย์ฟื้นขึ้นมา ข้าไปส่งสุธา
ให้พวกเจ้า ตั้งแต่ต้นจนจบเจ้าพูดกับข้าไม่กี่คำ เจ้าหมายถึงเรื่องใด”

ไม่คิดเลยว่าเขาจะยกเรื่องที่น่ากว่านั้นขึ้นมาพูด โมหรานถึงกับ
งุนงงชั่วขณะ ผ่านไปพักใหญ่จึงเอ่ย “ท่าน...ท่านโกรธข้าตั้งแต่แรกแล้ว?”

ชื่อเมย์ส่ายหน้า “เรียกไม่ได้ว่าโกรธ แต่ก็เก็บมาใส่ใจ”

“...”

“อาหราน ตั้งแต่อาจารย์ฟื้นขึ้นมา เจ้าก็ตั้งใจห่างเหินจากข้ามาตลอด”

โมหรานพูดไม่ออก เขาตั้งใจห่างเหินจากชื่อเมย์จริง ๆ พวกเขา
ทั้งสองเคยเดินใกล้กันมาก ใกล้จนคู่หูว่านหนึ่งเห็นชัดเจน

เพียงเพราะมักรู้สึกว่าคุณบางสิ่งบางอย่างไป ในวัยเยาว์ ความรู้สึก
ที่พวกเขามีต่อกันจึงเหมือนมีชิ้นกระดาษกันไว้ระหว่างกัน ไม่เคยถูกเจาะ
ทะลุ ต่อมาเมื่อโมหรานเข้าใจหัวใจตนเอง จึงไม่รู้ว่าควรจัดการความ
สัมพันธ์ระหว่างเขากับชื่อเมย์เช่นไร...

เขาเคยคิดจะคุยกับชื่อเมย์ให้ชัดเจน แต่ก็รู้สึกว่าไม่เหมาะสม

เขาไม่เคยสารภาพกับชื่อเมย์มาก่อน ทั้งไม่รู้ว่าในใจชื่อเมย์มีความ
รู้สึกอย่างไรกับตนกันแน่ หากทะเล่อทะล่าไปบอกว่าตนไม่ได้คิดอะไร
เช่นนั้นก็ออกจะโจ่งแจ้ง และคิดเข้าข้างตัวเองเกินไป

ฉะนั้นสิ่งสุดท้ายที่เขาคิดได้คือ ค่อย ๆ ทำตัวเหินห่าง

ชื่อเมย์มองเขาเงิบ ๆ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ย “ตอนที่เจ้าเพิ่งมาอยู่
ยอดเขาสือเชิง ข้าเคยบอกเจ้าว่า ข้าเองก็ไม่มีบิดามารดา มีสหายไม่มาก
นับจากนี้ไปเราก็คือคนในครอบครัวเดียวกัน”

“...ฮืม”

“เช่นนั้นเหตุใดเจ้าถึงเปลี่ยนไป”

โมหรานลำบากใจยิ่งนัก ในใจพลันลับสนงุนงง ไม่รู้ว่าเหตุใดตน
ต้องทำตัวเหินห่างชื่อเมย์เช่นนี้

นับตั้งแต่กลับมาจากโลกภูตผี เขาพูดกับชื่อเมย์ นับรวมกันแล้วยัง

---

²หมายถึง ไม่เคยเผยความในใจต่อกัน

ไม่รู้ว่าจะเกินร้อยประโยคหรือเปล่าด้วยซ้ำ

คนสองคนที่เคยเป็นเหมือนเงาตามตัวของกันและกัน บัดนี้กลับ
ยิ่งห่างกันไปทุกที โม้หรานเริ่มลังเลว่าตนทำเกินไปใช่หรือไม่

เขากล่าว “ขอโทษ”

“...ไม่มีอะไรต้องขอโทษ” ซือเมย์เบือนสายตา “ช่างเถิด ให้เป็นไป
ตามนี้แล้วกัน”

“ท่านอย่าโกรธเลย หากท่านโกรธ ข้า...ก็รู้สึกไม่ดี ท่านดีต่อข้ามาก
มาตลอด”

ในที่สุดซือเมย์ก็ยิ้มจางๆ “ข้าดีต่อเจ้ามาก เช่นนั้นเทียบกับอาจารย์เล่า”
“นี่ไม่เหมือนกัน”

ซือเมย์มองทิวเขาดำทะมึนไกลโพ้น “ข้าจำได้ว่าเมื่อก่อนเจ้าเคยบอก
ข้าว่า ข้าดีต่อเจ้า ให้ความอบอุ่นแก่เจ้ามากมาย แล้วอาจารย์เล่า”

“เขาให้ชีวิตข้า”

ซือเมย์นิ่งไปนาน สูดหายใจถอนหายใจยาวๆ “เทียบไม่ได้จริงๆ”

โม้หรานเห็นเขาเป็นเช่นนั้น ในใจยิ่งรู้สึกยำแย่ “เดิมาก็ไม่มีอะไรต้อง
เปรียบเทียบอยู่แล้ว คนสองคนล้วนแตกต่างกัน ท่าน...”

ซือเมย์ไม่รอให้เขาพูดจบ หันหน้ามาด้านข้าง ด้านกระแสนลม ยื่นมือ
ตบแผ่นอกโม้หราน “เอาละ เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว ข้าเข้าใจความหมาย
ของเจ้า ความจริงข้าเองก็ไม่ใช่ว่าคนคิดเล็กคิดน้อยอะไร แต่ก่อนหน้านั้นที่เจ้า
เข้าใจข้าผิด ข้าเสียใจมากจริงๆ”

“อืม...”

“ช่างเถิด ผู้ใดก็ไม่ต้องคิดอีกแล้ว”

นัยน์ตาดำขลับของโม้หรานอ่อนโยนลง ลักพักจึงพยักหน้า แทบจะ
เอ่ยอย่างซาบซึ้ง “ตกลง”

ซือเมย์ร่างเพริ้วบาง พิงอยู่ข้างรั้วหยกของลานฝึกกระบี่ เขามอง
ไปไฟที่สิ้นไหวเบื้องล่าง ผ่านไปครู่หนึ่ง...

“กลับกันเถอะ”

“ปีนั้นเจ้าอยากบอกอะไรข้า”

ม่หรานซงัก ก่อนจะเอ่ยปากแทบจะโนหันที่ “ปีใด”

“ปีที่เกิดรอยฟ้าแยก”

ม่หรานจึงนึกถึงคำสารภาพที่ตนยังไม่ได้เอ่ยออกไป ตอนที่เกิดเหตุรอยฟ้าแยกที่ตำบลไฉ่เตี้ยครั้งแรก จากนั้นก็แข็งทื่อไปชั่วขณะ

“ตอนแรกเจ้ามีคำที่ยังพูดกับข้าไม่จบ ข้าไม่รู้ว่าเจ้าอยากบอกอะไร ตอนนี้ข้าถามเจ้าได้หรือไม่”

ม่หรานกำลังจะตอบ พลันได้ยินเสียงดังมาจากทางตำหนักตานชิน สีหน้าของเขากับชื่อเมยแปรเปลี่ยน ม่อหรานเอ่ย “เป็นทางด้านอาจารย์!”

ชื่อเมยเองก็ไม่ว่างคุยต่อแล้ว “รีบกลับไปดูเถอะ”

ทั้งสองรุดกลับไปยังตำหนักหลักพร้อมกัน เมื่อถึงหน้าประตูตำหนักตานชิน พบว่าบนลานกว้างมีน้ำเต้าอ้วนอีกตนเพิ่มขึ้นมา

ม่หรานตะลึงงัน “นี่คือตัวอะไรอีก!”

เซวียเจิ้งยงปิดหน้ากล่าว “น้ำเต้าเสเพล”

“มีที่ตัวกันแน่!”

“สอง ตัวหนึ่งน้ำเต้าเมามาย ตัวหนึ่งน้ำเต้าราคะ พวกมันเป็นฝาแฝดกัน” ศีรษะเซวียเจิ้งยงแทบจะระเบิดอยู่แล้ว “ตัวที่ประลองสุรากับอวี๋เหิงคือน้องชาย ตัวที่มาตอนนี้คือพี่ชาย”

ม่หรานตัวกระตุก ผ่านไปสักพักก็ตอบสนองขึ้นมา “น้ำเต้าเมามายชอบประลองสุรากับคน เช่นนั้นน้ำเต้าราคะ...” เขาหันไปด้วยสีหน้าซีดเผือด มองน้ำเต้าอ้วนสีชมพูดอกท้อที่หม่นตัวตนนั้น

เซวียเจิ้งยงเอ่ยอย่างกระดากใจ “น้ำเต้าราคะเก่งเรื่องล่อลวงที่สุดในใต้หล้า มันฟังคำสั่งเพียงคนที่บริสุทธ์ที่สุด”

ม่หรานหันไปร้องเรียก “เซวียเหมิง!”

ชื่อเมย “เอ๋ เหตุใดเซวียเหมิงไม่อยู่ ไปที่ใดแล้ว”

เซวียเจิ้งยงชี้หน้าเต้าราคะตนนั้น “...รับการทดสอบอยู่ในน้ำเต้าแล้ว เขาบอกว่าจะช่วยอวี๋เหิงแบ่งเบาความลำบาก”

โมหรานโผล่อก “เช่นนั้นก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร หากบนโลกนี้แม้กระทั่ง เซวียเหมิงก็ไม่บริสุทธิ เช่นนั้นก็ไม่มีคนที่บริสุทธิแล้ว”

เพ็งขาดคำ ก็ได้ยินเสียงระเบิดดังปัง

ร่างของเซวียเหมิงถูกพ่นออกมาจากปากน้ำเต้าราคะ ตกลงท่ามกลาง ผู้คนอย่างแรง เสียงความเคลื่อนไหวดังสนั่น ทำให้ทุกคนหันมามอง แม้แต่ ฉูหว่านหนิงที่ดื่มสุรากับน้ำเต้าเมามายก็หันมา

ชื่อเม่ยตกตะลึง “เกิดอะไรขึ้น”

มีคนเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “คงมีใช้ว่าแม่แต่ประมุขน้อยก็...”

“แค่นี้ๆ” เซวียเหมิงหน้าแดงฉาน ลูกขึ้นมออย่างตุลุกตุล นัยน์ตา ทั้งคู่เดือดดาลและอับอาย คำรามใส่หน้าเต้าราคะ “เจ้า...เจ้ามันปีศาจร้าย เจ้าๆๆ เจ้าหน้าเหม็น ไร้ยางอาย!”

โมหรานมองดู พบว่าเซวียเหมิงเปลี่ยนไปสวมชุดคลุมมวงคลสีแดง ทองตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ รู้สึกทั้งน่าขนลุกและประหลาดใจ “นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

เซวียเจิ้งยกมือกุมขมับ พุดไม่ออก

ชื่อเม่ย “เรื่องนี้ข้าเคยได้ยินมาก่อน ความจริงน้ำเต้าราคะมิได้ บ้าตถะ แต่คลั่งรัก มันอยากหาเนื้อคู่ที่บริสุทธิที่สุด ลุ่มหลงในรักที่สุด รวมทั้งยังไม่มีผู้ใดในใจ มาเป็นคู่สมรส ว่ากันว่าคนที่ถูกดูดเข้าไปในน้ำเต้า ล้วนต้องอยู่ในห้องหอ”

“...จากนั้นเล่า”

“จากนั้นจิตปลุมน^๓ ของน้ำเต้าราคะจะเปลี่ยนเป็นเจ้าสาวหรือเจ้าบ่าว แต่ไม่ว่าจะเป็นเจ้าสาวหรือเจ้าบ่าว ล้วนบิดเบือนหน้าเอาไว้ รออีกฝ่ายเปิด ผ่าคลุมหน้าออกด้วยมือตนเอง”

โมหราน “สิ่งที่เห็นหลังจากเปิดผ้าคลุมหน้าคือร่างที่แท้จริงของ น้ำเต้าราคะหรือ”

“ย่อมมีใช่ สิ่งที่เห็นหลังจากเปิดผ้าคลุมหน้าจะแตกต่างกันไปตาม บุคคล หากมีคนในใจแล้ว สิ่งที่เห็นจะมีรูปร่างลักษณะเหมือนคนในดวงใจ

^๓ หมายถึงจิตวิญญาณในร่างกายตามความเชื่อของลัทธิเต๋า

หากไม่มีคนในดวงใจ แต่เป็นพวกบ้าค้นหา ว่ากันว่าสิ่งที่เห็นก็จะเป็น...”
ชื่อเมย์กระแอมเบาๆ ที่หนึ่งอย่างชัดเจน “บุรุษหรือสตรีจึงามเลิศล้ำไม่สวม
เสื้อผ้าแม้แต่ชิ้นเดียว มีเพียงคนที่บริสุทธิ์ที่สุด จึงจะเห็นร่างจริงแท้ของ
น้ำเต้าราคะได้”

ไม่หรรษาไม่ค่อยอยากเชื่อ หันไปมองเซรียเหมิงที่กำลังโกรธจัดจน
คว้นพุง “เซรียเหมิงเห็นอะไร”

เขาไม่อาจเชื่อได้จริงๆ ว่าเซรียเหมิงจะมีคนในดวงใจ แต่ก็ไม่มีทาง
เชื่อเด็ดขาดว่าเซรียเหมิงจะเห็นหญิงงามหรือชายงามร่างเปลือยเปล่า

ทว่าเซรียเหมิงถูกน้ำเต้าราคะพ่นออกมาจริง ๆ ทั้งดูจากท่าทาง
กระโดดโลดเต้นไปทั่ว กลิ้งไปกลิ้งมาอย่างชอบอกชอบใจของน้ำเต้าราคะ
เห็นชัดว่ามันกำลังหัวเราะเยาะเซรียเหมิง

ชื่อเมย์ไม่อาจนิ่งเฉย รีบแก้ต่างแทนเซรียเหมิง “น้ำเต้าราคะอาจ
ตัดสินผิดก็ได้...”

เขายังพูดไม่ทันจบ ก็ได้ยินเซรียเหมิงซักหลงเงิงออกมา ซ้ำไปที่
น้ำเต้าราคะ คำรามอย่างกราดเกรี้ยว “บัดจบ เจ้าบังอาจสร้างภาพมายา
ของตัวข้ามาหลอกข้า! ยังให้ตัวข้าในภาพมายาสวมชุดสตรี! เจ้า...เจ้ามัน
น้ำเต้าสุนัข! บังอาจลบหลู่ข้า!”

“...” คิษย์ทั้งหลายของยอดเขาลือเซิงรวมถึงไม่หรรษาต่างเงียบกริบ
คิดจะกลับแต่กลับไม่อยู่ สุดท้ายก็หัวเราะฮาๆ ออกมา

เซรียเหมิงหลงตัวเองเป็นที่สุด เหมือนนกยูงรำแพนหาง ส่ายเซียน
หลงเงิง⁴ พอเซรียเหมิงเลิกผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวที่น้ำเต้าราคะเสกขึ้นมา สิ่ง
ที่เห็นกลับเป็นใบหน้าที่แต่งโฉมอย่างสวยพริ้งของตนเอง...

“สมเหตุสมผล” ไม่หรรษากลับสู่ความสามารถไม่ให้หัวเราะจน
เกินกว่าเหตุ จากนั้นก็พยักหน้าอย่างจริงจัง “หากเซรียเหมิงเป็นแม่นาง

---

⁴หรือ “นาร์ซิสซัสหลงเงิง” มีที่มาจากเทพปกรณัมกรีก เกี่ยวกับนาร์ซิสซัสที่หลงใหล
ในรูปโฉมงดงามหล่อเหลาของตนเอง เขาแต่่มองภาพสะท้อนของตัวเองในน้ำจนกระทั่งตาย
กลายเป็นดอกนาร์ซิสซัสในที่สุด ต่อมาจึงใช้เรียกปมนาร์ซิสซัส (Narcissus Complex) หรือ
โรคคลั่งไคล้ตัวเองอย่างรุนแรง (Narcissus Personality Disorder : NPD)

ดงงามมากแน่ๆ”

เขายังไม่ทันจะผลิตเพลินเต็มที ก็ได้ยินเซวียเจิ้งยงตะโกนอย่าง
ปวดเศียรเวียนเกล้า “อวีเหิง จัดการน้ำเต้าเมามาแล้ว น้ำเต้าราคะนี้
ท่านก็มาช่วยจัดการสักหน่อย?”

ศรีอยุธยา

เหมยห่านเสวี่ย ศิษย์พี่ใหญ่ของวังท่าเสวี่ยแห่งคุณหลุม
หนุ่มหน้าขาวที่อาศัยรูปโฉมกินข้าว เขามีผมยาวสีทองอ่อน นัยน์ตาจุกหยกเขียว
เครื่องหน้าลึกล้ำคมคาย สวมชุดไหมสีขาว หน้าผากประดับตุ้มรูปหยดดาวรี
เนื้อสากเลื้อยเห็นลำคอเรียวยระหง ราวกับบุปผาที่ปักอยู่ในแจกันกระเบื้องเคลือบ
เนื่องจากคุณหลุมอากาศหนาวเย็น นอกจากชุดขาวแล้วยังคลุมทับด้วยเสื้อขนจิ้งจอก
ยิ่งขับเน้นให้ดูหรูหราสง่างาม คิ้วตาของเขาเปี่ยมด้วยกลิ่นอายของเกิลด์หิมะ
ทั้งใสกระจ่างบริสุทธิ์ทั้งหยิ่งทะนง ว่ากันว่าคนผู้นี้ได้เข้าผอออก
กระบวนท่าพิสดารยิ่งนัก วรยุทธพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปมาเป็นประจำ
ประเดี๋ยวก็จริงจิงอย่างที่สุด ประเดี๋ยวก็เจ้าเล่ห์แสนกลจนชวนให้สับสน

เซวี่ยเหมิงรู้สึกรู้สึกว่าคนผู้นี้ท่าจะสติสติงไม่ถึงจริงๆ
พบเจอเขาที่ครั้ง หากมิใช่อ่อนนุ่มน้อมเหมือนสตรี ก็เย็นชาเหมือนก้อนหิน
ครั้งก่อนเจอเขาที่สำนักหฺรูเฟิง เขายังพูดจาแฝงนัยหนีบแถมตนอยู่เลย
วันนี้กลับพลิกหน้า เหมือน “เจ้าตบแถมช่วยข้า ข้าหันแถมขอไว้ให้ตบอีก”
เซวี่ยเหมิงซึกจะเหลืออดแล้ว แต่เหมยห่านเสวี่ยแค่มิ้มเล็กน้อย
นิ้วมือเรียวยาวนิ้วหนึ่งแตะที่ริมฝีปาก ทำทางเหมือนเดรัจฉานสวมเสื้อผ้า
คนทรมานในคราบผู้ดี เอ่ยยิ้มหิวเบาๆ “เจ้านี่ช่างร้อนแรงนัก”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-614-18-4500-1

9 786161 845001

ทดลองอ่าน

21+
angst, gore, etc.

Cover Design: Wanna T.

365 บาท